



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illustrissimi Domini Simonis De Fierlant, Hispaniarum Ac
Indiarum Catholico Regi, In Hispania Ac Belgio, A Concilio
Status, Brabantiae Cancellarii, Catholico Ab Affectu
Tractatus, Quo, Clarissime ...**

Fierlant, Simon de

Coloniae Agrippinae

§. 4. Multiplex adversariorum focus in assignandis casibus, quibus
Consuetudinario Absolutionem dari patiantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37059

Gummarus, nunc doceat: sic enim habet pag. 125. & *instar bonorum Medicorum præcaveamus ipsorum relapsum per plenam vulnerum curationem, non quidem sic, ut sit obducta cicatrix, sed ut absit morale periculum proximi relapsus in consueta crimina.* At neque mitigavit Romanos animos hæc ejus mitigatio, nec vaticanum fulmen evasit: quid agis Gummare? nulla te subit Methodi tuæ cura, aut illud hic etiam obtinere putas, quod in acie & præliis fieri videmus, quemque suo perire vulnere, neminem alieno: atqui non P. Gabriëlis, sed ejus doctrina fulminatur, nec potest ea in Methodo tua sanior esse, quam in ejus fuerat Morali, ut quæ & suum secum ubique vitium circumferat, ubi ubi fuerit, nec à libro aut libri Autore quantumvis eximio honestari possit.

§. 4.

MULTIPLEX ADVERSARIORUM

fucus in assignandis casibus, quibus Consuetudinario Absolutionem dari patiantur.

Torum hic te velim, Lector, advertere animum, usque adeo non alibi magis videas, quam subdolè rem suam agant, & quam male sibi cohærentes, alia sæpè dicant, alia re ipsa præstent; specimen nobis dabis Gummare prorsus singulare: age servator animarum, nam hæte-

hactenus quidem, contra quam te in præfatione tua gloriari vidimus, Consuetudinarios è peccatorum pravorumque suorum habituum labyrintho tuo illo famoso filo, hoc est, ut loqueris, Methodo tua non eductos video, sed magis intricatos; imo in tot nodos filum tuum implicuisti, ut id consuetudinarios flagellum merito videri possit, age ergo, & quod res est, fatere candidè. Numquamne igitur Consuetudinarium primo ad Confessarium accessu absolvi posse iudicas? quid numquam? imo vero, inquis pag. 121. *non semel dictum est in superioribus, iterumque dico Absolutione donandum esse Consuetudinarium, extrema id postulante necessitate.* O te nunc verè Gummarum lenem! nam hoc quidem uno Gummarianum illum rigorem absterfisse scilicet omnem videris; absolvi Consuetudinarius potest, quando? *Extrema id postulante necessitate.* Sed pergit & lenitati suæ plusculum indulget; alterum est, inquit pag. 122. *quo posito dicta Consuetudinarios absolvendi Methodus præteriri posset, si nimirum is, qui consuetudini peccatorum implicatus fuerat, eo, quo fas est, tempore peccatis renuntiavit, eaque tum pietatis tum penitentiæ exercitamenta, quæ Confessarius postulaturus fuisset, sua sponte ante suscepit, compleveritque, quam Confessarii tribunal subeat: hoc est, nam Gummarum melius quam per ipsum Gummarum interpretari non possum, si sponte sua notabili tempore vitæ mutationem præmiserit, si vitia contrariis virtutum actibus expulerit, si pravis suis inclinationi-*

tionibus mederi non neglexerit, atque adeo sponte sua consuetudinem ante exuerit. Nec hic stat ejus lenitas: tertio denique, inquit pag. 123. per accidens Consuetudinarius primo etiam ad Confessarium accessu absolute donari potest, ob signa doloris de vita ante acta prorsus insueta & inusurpata... ea, inquam, quæ Confessarium, illâ, de qua hypothesis quarta, certitudine certum reddant, Pœnitentem absolute dignum esse, & ad eam sat dispositum; tum per modum appendicis ita subnectit: quod de Absolute tertio casu prima vice per accidens impendenda dictum, vel maxime locum habet, si peculiaris quæpiam pœnitentis utilitas Absolutionem differri ægrè patiatur; numquis autem casus præterea quartus, quo in tua tuipse Methodo Gummare dispenses? minime; nam id quidem manifeste indicat illud denique, dum ais, tertio denique per accidens &c. At mihi perquam egregiè simplicioribus fucum facere videris, Vir Eximie; nam qui stipes prorsus non sit, facilè intelligit, tuam illam quam in tuis verbis mirabamur lenitatem, ad unam extremam necessitatem avarè contrahi & terminari: nam illud quod de peculiari pœnitentis utilitate dicebas, uno ictu interimit, hoc quod non sine horrore legi in Methodo pag. 117. quidquid obloquiorum, turbarum, aut incommodi consequatur, juxta hypotheses præmissas tertiam potissimum & quartam agendum judico. Hoc est neganda est Absolutio: agis illic de difficili, ut eum vocas, casu: ubi eo ipso die ineundæ sint nuptiæ, &, ni fiat, scandala, rixæ, contentiones,
jur-

jurgia, famæ honorisq̄ue dispendia, oritura prævideantur: atque adeo ubi multiplex eaq̄ue peculiaris prorsus & animæ & corporis utilitas in unum confluit; quid hic facies Gummare? Absolves? ita quidem debes, si fucum non facias; nam hic si uspiam *peculiaris pœnitentis utilitas*, verba tua sunt, *Absolutionem differri ægrè patitur*; sed fucum, ut dixi, facis; *quidquid obloquiorum, turbarum, aut incommodi consequatur*, neganda est Absolutio.

Jam quod de doloris *signis* prorsus *insuetis & inusurpatis* tam leniter canis, novus est fucus; nam quid ais? si toto corde dolere, & ante actæ vitæ peccata toto corde detestari se dicat *Consuetudinarius*, nec ignotus ille quidem aut dubiæ fidei, sed cujus *candor* sit cognitus, cujus *perspecta sinceritas*, qui sciatur *nolle decipere*; protestetur omnino *velle se futura cavere, ad occasiones vitandas paratum, & ad omnia media à Confessario contra relapsum suggerenda promptum se & ore affirmet, & reipsa exhibeat*. Quid ais? his tu *signis* moveare? sed quid ego id te interrogo? jam ante placidum à te responsum recepimus: *universa hæc non facere satis*; solita scilicet, & usurpata hæc *signa* sunt, *insueta* ego volo, & *inusurpata*. Quid si ergo in lacrymas, in pia suspiria, sincerus animi dolor foras prorumpat, quid si ad fervida ipsius Confessarii monita & eloquia totus in singultus eat? Hæc saltem nec Solita sunt, nec usurpata: nec hæc tamen *universa* apud te *faciunt satis*. Hoc in
Methodo,

Methodo, hoc in Apologia pag. 5. hoc pag. 52. profiteris. Quid ergo est? Frustrà apud Gummarum Propheta Regius *pœnitentissimum* suum *peccavi* ingeminasset; nec Magdalenam ad pedes suos singultientem, nec Petrum amare flentem absolvisset Gummarus; quid ita? Suspectas habet lacrymas, suspectos singultus, nec alia ego, aut in Petro, aut in Magdalena, pœnitentis animi signa externa fuisse lego.

Ruit ergo Gummare, & ruit te subruente ipso, casus tertius: nam quæ, amabo, post sinceri & candidi pœnitentis, nec in certum animæ suæ exitium decipere volentis, verba & promissa, post lacrymas, post gemitus, post interruptos pia per suspiria singultus, quæ, inquam, reliqua facis *insueta illa & inusurpata* signa? nobis quidem illa non occurrunt: tu facundum Gummare concute pectus, & vel unum, si potes, signum exhibe; sed cave ad lacrymas, ad gemitus, ad singultus recurras hanc tu tibi ipse jam præclusisti viam; nec ad eas conversiones confuge, quas *insolitas*, quas *extra communem agendi ordinem positas*, quas *plane extraordinarias*, quas *miracula denique* in methodo vocas, non *exempla*: nihil ad praxim quotidianam miracula faciunt, & te sanè valdè presse teneri hic necesse est, si elabi non potes nisi per miracula: idque adeò in causa manebit, saltem sine miraculo Consuetudinariis ad extremam usque necessitatem, mortisque articulum Absolutionem differendam; nam & doloris signa *insueta*, quæ eam accelerent, nulla

T

apud

apud te esse vidimus, & speciali pœnitentis utilitate, quantumvis speciosè id dicitur, non moveris, qui eam differendam judicas, quidquid obloquiorum, turbarum, aut incommodi consequatur.

Restat nunc is demum casus, quo præviè ad ipsam confessionem, suâ sponte Consuetudinarius præstitisset ritè omnia, quæ *Confessarius postulaturus fuisset*; & is quidem tertius Gumhari fucus est, at ita meherculè tenuis, ut verbo evanescat uno; si enim præstitisse ille debuit omnia, quæ hic postulaturus fuisset, & hic ex Vergeriano methodi præscripto, expulsa jam vitia, cunctas pravas inclinationes, ipsam consuetudinem, ut vidimus, exutam postulaturus fuisset, debuit ille profectò jam ante suâ sponte expulisse vitia, debuit sponte suâ pravas inclinationes curasse, ipsam debuit exuisse consuetudinem. Atque en fucum manifestum; Absolutionis beneficium, etiam extrà mortis, aut extremæ necessitatis articulum, Consuetudinario promittitur: sed, *risum teneamus amici*, Consuetudinario, qui exutâ prius consuetudine Consuetudinarius jam ante esse desierit. Vade Gumhare, & eodem fucò sanitatem ægro promitte, sed ægro, qui curato jam ante morbo, & æger esse desierit, & sanatus sit.

Atque ita sensim undè incepimus eo revertimur, & de hujus articuli veritate licet concludere: *Consuetudinariis ut Consuetudinariis ad mortem usque, differendam esse Absolutionem*; alterumque simul primi cuniculi flexum feliciter deteximus.

A R T I-